

majhnemu fantku, kakor je sedemletnik, kdo reče: kmalu, fantek gotovo ne misli, da bo to trajalo kar cela tri leta, ne res?

Vendar pa Gvidonu nikoli še na misel ni prišlo, da bi o Jezusovi besedi dvomil. Zagotovo je vedel, kaj ga čaka, zato je porabil vsako priliko, da bi se s smrtjo bolj spoznal in sprijaznil. Le pogledjte ga: Ko mu je umrl ded po materi, spleza na njegovo posteljo, ter mu s prsti brodi po laseh, po brkah...

Ko nekoč stika po podstrešju, izbrska odnekod mrtvaško lobanjo, ki jo je za časa Napoleona I. imel v svoji delavnici neki zdravnik, njihov sorodnik.

Z velikim veseljem jo obriše in očisti ter postavi na svojo mizo.

»Bog se usmili, Gvidon, ali si znorel!« mu reče vzgojiteljica.

»Morda ste le vi, gospodična, ker se bojite. Če že hočete ali ne, nekega dne boste tudi vi takale!«

V nekem drevoredu so mrtvo našli ubogo lastovičko.

»Markec, ali hočeš, da lastovko lepo pokopljeva?« Položita jo v jamico na lističe od vrtnice, kakor je mrtve ptičke nekoč pokopavala Terezika v Bvisonetih v Lizjeju.

Nekaj dni nato pridejo na obisk mali bratrančki.

»Joj, veste kaj,« pravi Gvidon, »pojdimo gledat, kakšen je človek po smrti!« Družbico dečkov torej pelje h grobu, kjer lastovko odkopljejo.

Ko Gvidon lastovko dvigne, so tovariši kaj malo navdušeni. Da bi njihovo nevoljo potolažil, jim reče: »Kajpada, lastovke nimajo duše, mi jih pa imamo.«

Čeprav torej Jezušček ni hotel še priti, je Gvidon vendarle njegovi besedi verjel in ga pričakoval.

* * *

(Dalje prih.)

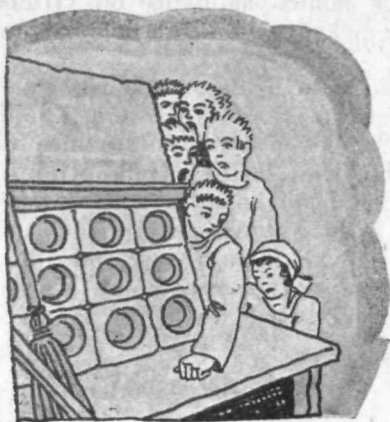
Venceslav Winkler:

Polhi.

*Poskakavček Godrnjavček,
amerikave sorte mož,
šel je s košem mastnih polhov
v staro, staro mesto Lož.*

*Zbali so se ga Ložani:
To je pa prebita reč!
Razkropili so se v hiše,
skrili hitro se za peč.*

*Poskakavček Godrnjavček
je z nogo zacepetal:
Danes sem poštene polhe
videl šele prav za prav ...*